

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1.759 van 17 september 2007
in de zaak X/Ilde kamer

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind X, en X, allen van Iranese nationaliteit, op 13 juli 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 mei 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat S. ISHAQUE, die loco advocaat L. DENYS verschijnt, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. X verklaarde op 8 januari 2001 België te zijn binnengekomen en diende op 12 januari 2001 samen met haar ondertussen overleden echtgenoot een eerste asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) nam op 21 mei 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd bij arrest van 6 januari 2003 door de Raad van State verworpen.

1.2. Bij schrijven van 12 februari 2003 diende het echtpaar een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 26 februari 2004 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard.

1.3. Het echtpaar diende op 25 november 2003 een tweede asielaanvraag in. De Commissaris-generaal nam op 1 maart 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad van State.

1.4. Op 2 mei 2005 diende X, in haar eigen naam en in naam van haar twee kinderen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 22 mei 2007 de beslissing houdende de onontvankelijkverklaring van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 21 juni 2007.

De beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 12/01/2001, die werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 21/05/2001, aan betrokkene betekend op 23/05/2001. Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar werd gegeven en verbleef vervolgens ongeveer 2 jaren en 6 maanden illegaal in België. Op 25/11/2003 diende zij een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 03/03/2005, aan betrokkene betekend op 07/03/2005. Betrokkene verkoos echter weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures van de asielaanvragen –namelijk 4 maanden en 11 dagen voor de eerste asielaanvraag en iets meer (dan) 1 jaar en vier maanden voor de tweede aanvraag- waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verklaringen van de minister waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wiens asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Haar eerste asielprocedure duurde immers slechts 4 maanden en 11 dagen en haar tweede asielprocedure heeft slechts iets meer dan 1 jaar en 4 maanden geduurd. Bijgevolg voldoet zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Aangaande het gegeven dat betrokkene niet in het bezit is van de nodige documenten voor terugkeer en het element dat zij uit ervaring weet dat deze procedure verschillende maanden in beslag neemt ; geregeld zijn er Iraniërs die terugkeren naar hun land van herkomst en aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk het feit dat de voorbereiding van de documenten tijd in beslag neemt. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als uitzonderlijke omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Iraanse burgers.

Het argument dat de echtgenoot van betrokkene in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene steeds een aanvraag kan indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om het graf van haar man periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van haar overleden echtgenoot te repatriëren naar het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen namelijk ; de bewijzen van integratie, het feit dat haar kinderen hier school lopen en het gegeven dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of openbare veiligheid in België, werden reeds behandeld in de vorige beslissing dd. 26/02/2004 – aan betrokkene betekend op 17/03/2004 – inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 25/02/2003 bij de gemeente Waasmunster. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). (...)"

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

In een enig middel roepen verzoekers een schending in van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en van de motiveringsplicht.

2.1.1. In een eerste onderdeel van het middel betogen verzoekers dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken voorbijgaat aan het feit dat een beroep werd ingediend bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 1 maart 2005 en dat het beroep op het ogenblik van de beslissing nog steeds hangend was. Verzoekers stellen dat indien zij zouden terugkeren naar Iran hun beroep bij de Raad van State zou worden afgewezen wegens een gebrek aan belang en er dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid bestaat die verhindert dat zij de verblijfsmachtiging aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst.

2.1.2. In hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging te verwerven hebben verzoekers het volgende gesteld wat betreft de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden:

"2. Ontvankelijkheid : buitengewone omstandigheden

Voor verzoekster gelden buitengewone omstandigheden die het bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk maken om de machtiging tot verblijf conform art. 9 §2 van de Vreemdelingenwet aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire diensten in haar land van herkomst.

Verzoekster heeft samen met haar echtgenoot, dhr. X, en hun minderjarige kinderen Iran ontvlucht.

De echtgenoot van verzoekster is spijtig genoeg plots overleden op 6 mei 2004.

Verzoekster en haar echtgenoot zaliger waren in hun land van herkomst het slachtoffer van discriminatie, vervolging en geweldpleging op grond van hun politieke overtuiging.

Dit blijkt uit de eerste asielaanvraag van verzoekster dd. 12.01.2001, maar ook uit de tweede asielaanvraag van verzoekster dd. 25.11.2003.

De argumenten aangehaald door verzoekster in haar asielaanvraag (tonen) wel degelijk aan dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om aldaar de reisdocumenten voor België aan te vragen.

Verzoekster weet uit ervaring dat de visumaanvraag niet binnen een redelijke termijn behandeld wordt. Deze procedure neemt verschillende maanden in beslag.

Dit zou voor verzoekster onaanvaardbare gevolgen hebben wat haar huidige levenssituatie, opleiding, tewerkstelling en integratie betreft.

Verzoekster verplichten naar Iran terug te keren zou een inbreuk maken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel.

(...)”

2.1.3. Verzoekers hebben het feit dat zij nog een procedure hebben bij de Raad van State en deze wensen verder te zetten niet aangebracht als een buitengewone omstandigheid die hen zou verhinderen een aanvraag te doen overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook niet ingezien worden hoe de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht zou miskend hebben door geen rekening te houden met een gegeven dat door verzoekers zelf niet gekwalificeerd werd als een buitengewone omstandigheid. Ten overvloede dient er op te worden gewezen dat het feit dat verzoekers tijdelijk zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst om er bij de bevoegde diplomatieke post de formaliteiten te vervullen met het oog op het verwerven van een verblijfsmachtiging niet noodzakelijk en automatisch leidt tot het verlies van hun belang bij de ingestelde procedure voor de Raad van State (R.v.St., nr. 123.216, 22 september 2003). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, enkel rekening houdt met de door hem gekende feiten en niet met eventualiteiten.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede en een derde onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte stelt dat het feit dat twee kinderen in België school lopen geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Zij stellen verder dat sedert de afwijzing van hun vorige aanvraag er weer drie jaar verstreken zijn en dat de kinderen nog meer geïntegreerd zijn in het Belgisch schoolsysteem.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt wat betreft de scholing van de kinderen verwezen naar de beslissing van 26 februari 2004, waar wordt gemotiveerd dat door verzoekers niet wordt aangetoond dat de scholing van de kinderen niet tijdelijk kan verdergezet worden in het land waar de machtiging tot verblijf dient aangevraagd te worden. Deze appreciatie is niet kennelijk onredelijk en willekeurig (R.v.St., nr. 108.862, 4 juli 2002). De beslissing is bijgevolg afdoende gemotiveerd en het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid.

Het tweede en het derde onderdeel van het middel zijn ongegrond.

2.3.1. In een vierde onderdeel van het middel betogen verzoekers dat het argument dat de heer X in België is overleden en begraven door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet werd weerhouden als een buitengewone omstandigheid terwijl zij dit argument niet als een buitengewone omstandigheid, maar als een argument ten gronde, hadden aangevoerd.

2.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat het overlijden van de heer X door verzoekers werd vermeld onder de titel “2. Ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden”, zodat

het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dit gegeven in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek behandeld heeft.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.4. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. S. VAN CAMP,	toegevoegd griffier.
-------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.